

А това е всъки денъ. Всъки денъ ние виждаме хора съ разтроени душевни способности, едни въ по-голѣма, други въ по-малка степенъ, — хора, които минаватъ за умни и сж даже фактори въ обществения ни животъ. Отиваме много бързо къмъ пропасть. И като че нѣма спирачка къмъ нея.

(Изъ в. „Добро здраве“).

Наши нрави. Селяни се препиратъ за партизанство. Старець се намѣсва:

— Абе, вмѣсто да се дърлите съ тия праздни приказки, по-добре ще е да се заемете и отворите пъртина баремъ до чешмата. Женорята вода не могатъ да взематъ. . .

— Хе, тамъ има намѣстникъ, нека той си нарежда селото. Какъ нѣма да скоча пжтища да му отварямъ.

— Нека подбере партизанитѣ си да му работятъ.

— И-ихъ сине, крива приказка е и тази. Че селото на намѣстника и на партизанитѣ му ли е? Ако отворимъ пжтъ, нѣма да е за Петка и Драгана, ами за селото, за синца ни — обади се пакъ дѣдото.

Въ това време бързо запхтянъ влѣзе единъ младъ селянинъ.

— Ей хора, къмъ саята на Гечкиня Стоянъ се появила цѣла глутница вълци.

— Да му изедатъ главата — обади се троснато единъ.

— Съ партията му барабаръ — додаде надменно седящиятъ до него.

Настана тишина. Нѣкои отъ другитѣ селяни се наканиха да проговорятъ, но като че ли нѣщо на гърлото имъ спрѣ думата.

Най-после, старецътъ, който до сега тихо се обаждаше сегисъ-тогисъ, изгледа всичкитѣ, и нѣщо буйна въ гърдитѣ му.

— На такъвъ човѣкъ като тебе, харамъ му е и майчиното млѣко бе! Ти искашъ вълци да изядатъ на Гечкиня овцетѣ и главата му, само защото е отъ друга партия. Ами тебе топло ли ще ти стане бе? Че нали тогава ще дойде редъ на твойтѣ овци? Хора отъ едно село сте, и вмѣсто да си подадете ржка и да работите за доброто му, единъ тегли насамъ, други на инакъ. Ами да буйне огънь на единия край на селото, ако не станете дружно да го угасите, нали ще изгори чергитѣ на всинца ви! Окачили си по едно има — тозъ такъвъ, оня онакъвъ — и всъки се на страна тегли, като кривогледъ конь. Пъкъ село тъй не се оправя. Селото е на всинца ни и всички трѣбва да се грижимъ за него. Какво има да ни дѣли насъ хора отъ едно и сжщо село? Само инаетчилъкъ. Да не е той — а азъ да съмъ — само това. Срамота! . .

*

Следъ единъ часъ голѣма група селяни устроиха хайка противъ появилата се глутница, а друга усърдно ринѣше снѣгъ изъ улицитѣ.

(изъ в. „Сила“).